

Betænkning

over forslag til lov om ændring af lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom.

(Afgivet af udvalget den 6. maj 1970).

Udvalget har holdt 3 møder og har modtaget en skriftlig henvendelse fra Bymæssige Kommuner, De samvirkende Kommunalforeninger i Danmark og Den danske Købstadforening.

Finansministeren har stillet en række ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalget eller af et flertal, og om hvis indhold henvises til de ledsagende bemærkninger. Ændringsforslagenes indhold og virkning er i udvalget blevet nærmere belyst af kontorchef Erik Møller og fuldmægtig Jens Rosman, skattedepartementet, samt af kontorchef Bendt Andersen, boligministeriet.

Der er i udvalget rejst spørgsmål om den virkning, som loven om frigørelsesafgift vil få for de afløste jordrentebbrug. Udvalget vil genoptage drøftelsen af dette spørgsmål mellem 2. og 3. behandling.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalgt med undtagelse af socialistisk folkepartis medlem af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af finansministeren foreslåede ændringer.

Et *mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af finansministeren stillede ændringsforslag nr. 1, 2, 4 og 6.

Ændringsforslag.

Af finansministeren, tiltrådt af udvalget:

1) Nr. 1 affattes således:

„1. § 1, stk. 1, udgår, og i stedet indsættes:
„Af ejendomme, der benyttes til land-

brug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, skal der svares frigørelsesafgift efter reglerne i denne lov, når ejendommene eller dele af disse inddrages under en byzone eller et sommerhusområde. Afgift skal kun betales af den del af en ejendom, som inddrages under en byzone eller et sommerhusområde.“

Stk. 2. Det samme gælder ejendomme, der den 1. august 1969 blev benyttet til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, men som efter dette tidspunkt enten er blevet tilplantet, uden at arealet er undergivet fredskovspligt, eller ikke længere bliver benyttet.“

I § 1, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres „stk. 1“ til: „stk. 1 og 2“.

2) Nr. 2 udgår, og som nye numre indsættes:

„2. § 1, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

„Stk. 4. Finansministeren fastsætter de nærmere regler om tidspunktet for afgiftspligtens indtræden. Afgiftspligten påhviler den, der ved afgiftspligtens indtræden har tinglyst adkomst på ejendommen. Er ejendommen på dette tidspunkt afstået til en anden, påhviler afgiftspligten dog denne, medmindre handelen senere hæves.“

3. I § 2, stk. 2, 1. pkt., ændres „inden tidspunktet for lovforslagets fremsættelse,“ til: „inden den 15. marts 1969,“.

4. I § 2, stk. 3, ændres „efter tidspunktet for lovforslagets fremsættelse,“ til: „den 15. marts 1969 eller derefter,“.

5. I § 3, stk. 2, ændres „§ 2“ til: „§ 2, stk. 1.“

6. § 6, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

„Til sikkerhed for betaling af henstandsbeløbet tinglyses der, så snart dette kan ske, skadesløsbrev på den faste ejendom med oprykkende prioritet.“

7. I § 7, stk. 3, § 8 og § 15 ændres „vurderingslovens § 33, stk. 1“ til: „§ 1, stk. 1“.

Af finansministeren, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af Gert Petersen):

3) Efter nr. 2, der udgår, indsættes som nye numre efter nummerfølge:

„8. § 9 affattes således:

„§ 9. Ved den første afståelse af en af de i § 1, stk. 1 og 2, omtalte ejendomme eller af en del af en sådan ejendom, efter at der er indtrådt pligt til at svare frigørelsesafgift, skal der svares afståelsesafgift.

Stk. 2. Afgiftspligten efter stk. 1 indtræder endvidere, hvis ejendommen eller en del af denne ved skifte af et dødsbo eller ved skifte af et uskiftet bo i længstlevende ægtefælles levende live udlægges til en arving, en legatar eller den længstlevende ægtefælle, efter at der er indtrådt pligt til at svare frigørelsesafgift. Det samme gælder, hvis den længstlevende ægtefælle, efter at have skiftet med enkelte arvinger eller med legatarer, overtager resten af fællesboet, og herunder ejendommen eller en del af denne, til hensiden i uskiftet bo. Boet kan dog kræve fritagelse for at betale afgiften, hvis den, der overtager ejendommen, forpligter sig til at betale det under skiftet fastsatte afgiftsbeløb eller en forholdsmæssig del heraf ved den første afståelse af ejendommen eller en del af denne. Hvis ejendommen overtages af flere berettigede i boet, skal disse forpligte sig til at hæfte solidarisk for afgiftsbeløbet. Reglerne i 3. og 4. pkt. gælder, selv om ejendommens værdi overstiger modtagernes andele i boet.

Stk. 3. Afgiften påhviler personer, dødsboer, selskaber og foreninger m. v., der er skattepligtige til staten i det indkomstår, hvor ejendommen afstås eller udlægges, såfremt den afgiftspligtige eller for dødsboers vedkommende afdøde eller dennes ægtefælle ikke har erhvervet ejendommen som led i

sin næringsvej eller i spekulationsøjemed. Dødsboer, der efter kildeskattelovens § 16 eller § 20 B, stk. 3, er fritaget for at betale indkomstskat, er også fritaget for at betale afståelsesafgift.

Stk. 4. Afståelsesafgift svares af forskellen mellem afståelsesvederlaget for ejendommen og det i § 2, stk. 1, omtalte slutbeløb med tillæg af forbedringsudgifter, der er afholdt efter den første vurdering efter inddragelsen under en byzone eller et sommerhusområde. Afståelsesafgift svares dog højst af forskellen mellem afståelsesvederlaget og anskaffelsessummen for ejendommen med tillæg af de i foranstående pkt. nævnte forbedringsudgifter. Ydes der intet vederlag for afståelsen, eller er vederlaget mindre end ejendommens værdi i handel og vandel, træder denne værdi i stedet for afståelsesvederlaget ved beregning af afståelsesafgiften. I de i stk. 2 nævnte tilfælde træder den værdi, der er fastsat i den endelige boopgørelse eller en opgørelse efter kildeskattelovens § 20, stk. 2, eller § 20 C, stk. 4, eller, hvis udlægget er sket før skæringstidspunktet i en sådan opgørelse, den værdi, der er fastsat efter kildeskattelovens § 17, stk. 2, 2. og 3. pkt., i stedet for afståelsesvederlaget.

Stk. 5. Der svares ikke afståelsesafgift af en- og tofamilieshuse m. v., som omfattes af § 2 A i lov om særlig indkomstskat m. v.“

9. I § 10, stk. 1, ændres „§ 9, stk. 2,“ til: „§ 9, stk. 4,“.

Af finansministeren, tiltrådt af udvalget:

4) Efter nr. 2, der udgår, indsættes som nye numre efter nummerfølge:

„10. § 11, stk. 1, affattes således:

„Af ejendomme, der den 1. januar 1970 var omfattet af bestemmelserne i § 14, stk. 7, i lov om vurdering af landets faste ejendomme, og for hvilke der er afgivet den i § 6 B i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme omtalte erklæring, svares frigørelsesafgift efter bestemmelserne i § 12 i nærværende lov, når ejendommene helt eller delvis ikke længere benyttes som omtalt i § 1, stk. 1. Afgift skal kun betales af den del af en ejendom, som ikke længere benyttes som omtalt i § 1, stk. 1.“

11. I § 16 ændres „§ 12“ til: „§ 11, stk. 1 eller 2,“.

Af finansministeren, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af Gert Petersen):

5) Efter nr. 2, der udgår, indsættes som nyt nummer efter nummerfølge:

„12. Efter § 19 indsættes:

„§ 19 A. Er et areal ved ikrafttrædelsen af lov om by- og landzoner kommet i landzone, men har vedkommende offentlige myndighed før den 1. januar 1970 disponeret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse, kan byplannævnet, hvis det af den nævnte grund skønner det rimeligt, træffe afgørelse om, at denne lov ikke finder anvendelse på arealet.

Stk. 2. Ansøgning til byplannævnet om afgørelse efter stk. 1 kan indsendes, selv om afgiftspligt efter § 1 endnu ikke er indtrådt, og skal være indsendt til nævnet, inden afgiften forfalder til betaling, jfr. § 5. Byplannævnets afgørelser efter stk. 1 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.“

Af finansministeren, tiltrådt af udvalget:

6) Efter lovforslagets tekst, der bliver § 1, indføres som nye paragraffer:

„§ 2.

I lov om vurdering af landets faste ejendomme, jfr. lovekændtgørelse nr. 441 af 22. august 1969, som ændret ved lov nr. 100 af 20. marts 1970, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 4 indsættes:

„§ 4 A. Når en ejendom, som ved den senest foretagne vurdering var vurderet i medfør af § 14, stk. 5, helt eller delvis er blevet inddraget under byzone eller sommerhusområde, jfr. lov om by- og landzoner, optages den til omvurdering. Vurderingen skal foretages uden uforholdent ophold, efter at vurderingsrådet har fået underretning om zoneinddragelsen, og uden for de almindelige vurderinger og årsomvurderingerne. Tilsvarende vurdering foretages, når en af frigørelsesafgiftslovens afsnit II omfattet ejendom helt eller delvis er overgået til anden anvendelse. Bestemmelsen i § 4, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.“

2. I § 14, stk. 5, indsættes som 2. og 3. pkt.:

„Efter samme regler ansættes grundværdien af ejendomme, beliggende i landzone, som ved 14. alm. vurdering var omfattet af § 33, stk. 1, men som efter dette tidspunkt enten er blevet tilplantet, uden at arealet er undergivet fredskovspligt, eller som ikke længere bliver benyttet. Såfremt arealet er tilplantet med skov, og skovdrift er den økonomisk gode anvendelse, ansættes grundværdien dog efter § 15.“

3. I § 2, stk. 3, § 8, stk. 3, 1. pkt., § 40, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 40, stk. 2, og § 42, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter „§ 4“: „eller § 4 A“.

4. § 33, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Vurderingsrådet foretager de fordelinger af ejendomsværdi, grundværdi, eventuelt fradrag i grundværdien for forbedringer og eventuelt differencebeløb, som i øvrigt er fornødne til gennemførelsen af bestemmelser i loven om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, loven om ejendomsskyld til staten og loven om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom.“

5. I § 40, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter „årsomvurderingerne“: „samt vurderinger efter § 4 A“.

§ 3.

Stk. 1. §§ 1 og 2 har virkning fra den 1. januar 1970.

Stk. 2. Har den, der skal svare frigørelsesafgift, erhvervet ejendommen inden 20. april 1970 betinget af andet end købesummens betaling, og er betingelserne ikke opfyldt på tidspunktet for afgiftspligtens indtræden, kan han anvende sin anskaffelsessum som basisbeløb ved beregningen af frigørelsesafgiften.“

Bemærkninger til ændringsforslagene.

Til ændringsforslagene nr. 1, 2 og 4.
Til de nye numre i lovforslagets tekst, der bliver § 1, bemærkes:

Til § 1, nr. 1, 7 og 10.

I det forslag til lov om ændring af landbrugsloven, som landbokommissionen har fremsat (betænkning nr. 556 af 1970), fore-

slås det, at den omstændighed, at der påhviler et areal landbrugspligt, ikke fremtidig skal være til hinder for, at en del af arealet tilplantes med skov, der ikke er undergivet fredskovspligt. Ejeren vil da senere frit kunne udtage arealet af skovdrift. Der åbnes herved mulighed for, at en ejer ved at tilplante et areal, f. eks. kort efter køb af en ejendom, vil kunne bringe denne uden for afgiftspligten i henhold til loven om frigørelsesafgift, idet ejendommen herved ikke mere kan anses for landbrug m. v. Når zoneovergangen har fundet sted, er tilplantning ikke til hinder for, at arealet udstykkes til bymæssig benyttelse eller sommerhusbebyggelse. Ved ændringsforslaget tilsigtes det derfor at hindre, at en sådan fremgangsmåde vil kunne anvendes til omgåelse af loven.

Den foreslåede ændring har gjort det nødvendigt at foretage en redaktionel ændring af bestemmelsen. I forbindelse hermed er det af praktiske grunde foreslået at anvende den 1. august 1969 som skæringstidspunkt for ligningsmyndighedernes konstatering af, om en ejendom er blevet tilplantet med skov, der ikke er undergivet fredskovspligt, eller ikke mere bliver benyttet.

Ændringsforslagene under nr. 7 og 10 er konsekvenser af ændringen af § 1.

Til § 1, nr. 2.

Efter den gældende lovs § 1, stk. 3, 2. pkt., påhviler pligten til at svare frigørelsesafgift den, der har tinglyst adkomst på ejendommen på det tidspunkt, hvor afgiftspligten indtræder, d. v. s. ved ejendommens inddragelse under en byzone eller et sommerhusområde.

Pligten til at svare afståelsesafgift efter § 9 påhviler derimod den, der afstår ejendommen, og det samme gælder pligten til at svare særlig indkomstskat ved afståelse af fast ejendom. Om afståelse (ejerskifte) har fundet sted, afgøres efter en konkret bedømmelse på samme måde som ved afgørelsen af, hvem der skal medregne ejendommen ved den årlige opgørelse af skattepligtig formue.

Selv om kriteriet for, hvem der skal svare frigørelsesafgift, således afviger fra, hvad der ellers lægges vægt på i skatteretten, vil det dog i langt de fleste tilfælde føre til samme resultat. I en del tilfælde, hvor der

er handlet om ejendommen i tiden forud for afgiftspligtens indtræden, kan det dog forekomme, at pligten til at svare frigørelsesafgift kommer til at påhvile en sælger, selv om man efter skattelovgivningens sædvanlige regler ville anse køberen for ejer ved zoneinddragelsen. Det kan navnlig få praktisk betydning, hvor en ejendomshandel har været betinget af andet end købesummens betaling, f. eks. af udstykningstilladelse. Ændringsforslaget har til formål at undgå sådanne afvigelser fra sædvanlige beskatningsprincipper.

Der stilles derfor forslag om en undtagelse fra reglen om, at afgiftspligten påhviler den, der har tinglyst adkomst ved afgiftspligtens indtræden. Undtagelsen skal gælde, hvis ejendommen på dette tidspunkt er afstået til en anden; i så fald skal afgiftspligten påhvile denne, medmindre handelen senere hæves.

Til § 1, nr. 3 og 4.

Forslagene er af redaktionel art og tilsigter alene at lette arbejdet med loven.

Til § 1, nr. 5.

Efter henvisningen i den gældende lovs § 3, stk. 2, til § 2 skal der ved opgørelsen af frigørelsesværdien kunne indrømmes fradrag for værditab på bygninger m. v., der er opstået inden det tidspunkt, der er bestemt for fastsættelsen af basisbeløbet, uanset om der som basisbeløb anvendes ejendomsværdien ved den seneste vurdering før indragelsen, ejendomsværdien ved 13. alm. vurdering, eller ejendommens anskaffelsessum.

Værditab på bygninger m. v. vil imidlertid ikke kunne forekomme ved anvendelse af anskaffelsessummen eller ejendomsværdien ved 13. alm. vurdering som basisbeløb. For anskaffelsessummens vedkommende følger det af, at køberen har haft lejlighed til at tage hensyn til nedgangen i bygningernes værdi ved sin beregning af, hvad han ville give for ejendommen. For så vidt angår ejendomsværdien ved 13. alm. vurdering vil en eventuel nedgang i bygningernes værdi forud for vurderingen alene være kommet til udtryk i et ændret forhold mellem ejendomsværdi og grundværdi, og da frigørelsesafgiften i dette tilfælde beregnes i forhold til stigningen i værdien af ejendommens handelsværdi uden fradrag af et differencebe-

løb, findes der i dette tilfælde ikke anledning til at indrømme fradrag for værditab på bygninger.

Under hensyn hertil foreslås det at begrænse henvisningen i § 3, stk. 2, til § 2, stk. 1, således at fradrag for værditab kun fastsættes, hvor den seneste vurdering anvendes som basisbeløb.

Til § 1, nr. 6.

Ved ændringsforslaget præciseres det, at tinglysning af skadesløsbrevet skal finde sted, så snart det kan ske.

Til ændringsforslag nr. 3 (§ 1, nr. 8 og 9).

Ændringsforslaget har til formål at fastsætte nærmere regler for et dødsbos pligt til at svare *afståelsesafgift*. Det forhold, at en ejendom, for hvilken der tidligere er indtrådt pligt til at svare frigørelsesafgift, i forbindelse med et dødsfald inddrages under et skifte, betragtes ikke som en afståelse, der udløser pligt til at svare afståelsesafgift. Efter ændringsforslaget skal derinod enhver overdragelse af en sådan ejendom fra et dødsbo til en arving, legatar eller en længstlevende ægtefælle sidestilles med afståelse af ejendommen. I disse tilfælde skal boet således principielt svare afståelsesafgift. Dette gælder, hvad enten overdragelsen fra dødsboet sker ved salg, udlæg, et blandet udlæg og salg eller ved, at ejendommen tilhører et fællesbo, der overtages af længstlevende ægtefælle til hensiden i uskiftet bo, efter at der forinden er skiftet med enkelte arvinger eller legatarer, jfr. § 20 C, stk. 1, 3. punktum, og § 20 B, stk. 6, i kildeskatteloven.

Sker overtagelsen til hensiden i uskiftet bo uden forudgående skifte med enkelte arvinger eller legatarer, medfører overtagelsen ikke, at der skal svares afståelsesafgift.

I kildeskatteloven er der en almindelig adgang for en arving, legatar eller en efterlevende ægtefælle til at indtræde i dødsboets skatte- og afgiftsmæssige stilling med hensyn til de efterladte aktiver. Under hensyn hertil har man fundet det rimeligt og hensigtsmæssigt, at samme personkreds kan opnå henstand med betaling af afståelsesafgift. Når man ikke har valgt en ordning med „afgiftsmæssig succession“ vedrørende afståelsesafgiften, men alene en henstandsordning med en allerede indtrådt og beregnet

afgift, skyldes det hensynet til passiveringsregler. I henhold til bestemmelserne i kildeskatteloven skal der, hvor en arving m. v. indtræder i boets skatte- og afgiftsmæssige stilling, foretages en passivering af det fremtidige skattetilsvare af hensyn til bodelingen og arveafgiftsberegningen. Kildeskattelovens passiveringsregler er imidlertid ikke indrettet på passivering af en afgift som afståelsesafgiften, og man finder det ikke hensigtsmæssigt nu at foreslå loven suppleret med særlige og teknisk meget komplicerede passiveringsregler herfor. Med den foreslåede henstandsordning for en allerede indtrådt og beregnet afgiftspligt undgår man helt, at der i henseende til bodelingen bliver noget behov for særlige passiveringsregler samtidig med, at man tilgodeser den interesse, et bo eller en arving m. v. af likviditetsmæssige grunde kan have i ikke straks at skulle svare afgiften. Det forhold, at afgiftspligten anses for indtrådt, medfører, at afgiften kan fradrages ved arveafgiftsberegningen som gæld, jfr. arveafgiftslovens § 16, stk. 2.

Efter forslaget skal dødsboet derfor kunne kræve fritagelse for at betale afståelsesafgift, hvis den, der overtager ejendommen, forpligter sig til at betale det under skiftet fastsatte beløb ved den første afståelse af ejendommen. Afstår arvingen kun en del af ejendommen, svares der en forholdsmæssig del af afgiften. Overtages ejendommen af flere berettigede i et bo, skal disse forpligte sig til at hæfte solidarisk for afgiftsbeløbet. Boet kan også kræve fritagelse for at betale afståelsesafgiften, selv om ejendommens værdi overstiger modtagernes andele i boet. Arvingen m. v. må endvidere ved den første afståelse af ejendommen svare særlig indkomstskat efter de herom gældende regler af eventuel fortjeneste konstateret ved samme afståelse. Fortjenesten beregnes med udlægsværdien som skattemæssig anskaffelse.

Hvor et dødsbo ved overdragelse af en ejendom til en arving, legatar eller en længstlevende ægtefælle bliver pligtig at svare afståelsesafgift, beregnes denne på grundlag af værdierne i den endelige boopgørelse eller i opgørelserne i henhold til § 20, stk. 2, eller § 20 C, stk. 4, i kildeskatteloven (værdien i handel og vandel). Udlægges ejendommen før skæringsdagen i en opgørelse efter

samme bestemmelser, ansættes den til værdien på udlægstidspunktet, jfr. kildeskattelovens § 17, stk. 2, 2. og 3. punktum.

Der skal efter forslaget ikke svares afståelsesafgift af et dødsbo, der i henhold til bestemmelserne i § 16 eller § 20 B, stk. 3, i kildeskatteloven er fritaget for at svare indkomstskat, fordi boets aktiver og nettoformue er under visse beløbsgrænser. Selve afgiftspligten anses for så vidt for indtrådt, men ud fra lignende betragtninger, som har ført til at fritage disse boer for at svare indkomstskat, foreslås det at fritage dem for pligten til at betale afståelsesafgiften. Hvor en arving m. v. overtager en ejendom fra et sådant bo, skal arvingen ved den første afståelse alene svare særlig indkomstskat efter de herom gældende regler af eventuel fortjeneste. Fortjenesten beregnes med udlægsværdien som skattemæssig anskaffelsessum. Ændringen i nr. 9 er af redaktionel karakter.

Til ændringsforslag nr. 4.

Det foreslås i § 1, nr. 11, at rette en misvisende paragrafhenvi sning.

Til ændringsforslag nr. 5.

Ved gennemførelsen af loven om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom var det forudsat, at der ved lovens ikrafttræden den 1. januar 1970 ikke ville findes arealer, hvis anvendelse til bymæssig bebyggelse var tilladt af vedkommende offentlige myndighed, men som dog ville blive pålagt frigørelsesafgift. Det var påregnet, at alle sådanne arealer ville blive henført til byzone pr. 1. januar 1970 i henhold til § 2 i lov nr. 315 af 18. juni 1969 om by- og landzoner.

Det har imidlertid vist sig, at der i et ikke helt ubetydeligt omfang findes arealer, der er blevet disponeret for bymæssig bebyggelse under anvendelse af en anden formel fremgangsmåde end ved fastlæggelse i en byudviklingsplan, bygningsvedtægt eller byplanvedtægt, og som derfor ikke er blevet byzone umiddelbart ved by- og landzonenlovens ikrafttræden pr. 1. januar 1970. Det må herved erindres, at planlægningsmyndighederne ikke tidligere har haft anledning til at vælge netop den formelle fremgangsmåde, som by- og landzonenloven har lagt til grund for zoneopdelingen.

Som et eksempel på tilfælde som de omtalte skal nævnes arealer i en byudviklingsplans yderzone, hvor byudviklingsudvalget før

den 1. januar 1970 har meddelt dispensation til arealets anvendelse til bymæssig bebyggelse, men hvor arealet ikke er blevet overført til inderzone ved en ændring af byudviklingsplanen.

Som et andet eksempel kan nævnes endnu landbrugsdrevne arealer i landzone, på hvilke der med kommunalbestyrelsens godkendelse før den 1. januar 1970 er tinglyst en deklaration med bebyggelsesregulerende bestemmelser.

Forhold som de nævnte kan også foreligge i relation til sommerhusområder og kolonihavearealer.

De måder, hvorpå arealer kan være disponeret for bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse af vedkommende offentlige myndighed, er mangfoldige og lader sig ikke beskrive med tilstrækkelig nøjagtighed i en lovbestemmelse. Der findes også forskellige grader af sikkerhed for en senere formel gennemførelse af sådanne dispositioner. Det foreslås derfor overladt til afgørelse i hvert enkelt tilfælde, om der på grundlag af en ansøgning fra vedkommende ejer bør træffes beslutning om, at frigørelsesafgiftsloven ikke skal finde anvendelse på arealet. En sådan beslutning medfører, at ejerne vil være undergivet de almindelige regler om, at der ved afståelse af fast ejendom skal svares almindelig eller særlig indkomstskat af den opnåede fortjeneste.

Det foreslås overladt det i byplanlovens § 4 omhandlede byplannævn at træffe administrativt endelig afgørelse af, om frigørelsesafgiftsloven skal finde anvendelse i tilfælde som de omhandlede. Det vil derimod ligge uden for byplannævnets kompetence at tage stilling til tvivlsspørgsmål, der i øvrigt måtte opstå vedrørende lovens anvendelse. Det forudsættes, at byplannævnets afgørelser efter den foreslåede § 19 A først træffes, efter at der er givet vedkommende kommunalbestyrelse og amtsråd og i byudviklingsområder tillige byudviklingsudvalget lejlighed til at udtale sig i anledning af ansøgningen. En udtrykkelig bestemmelse herom er dog ikke anset for påkrævet.

Til ændringsforslag nr. 6.

Til den foreslåede § 2 bemærkes:

Til § 2, nr. 1.

Det må anses for ønskeligt, at der snarest muligt, efter at en ejendom eller en del af en

sådan er blevet omfattet af pligten til at svare frigørelsesafgift, fastsættes et slutbeløb, således at den pligtige frigørelsesafgift kan beregnes. Efter de gældende regler vil dette slutbeløb først kunne fastsættes, når ejendommen første gang efter inddragelsen i byzone, jfr. frigørelsesafgiftslovens afsnit I, eller efter overgangen til anden anvendelse, jfr. frigørelsesafgiftslovens afsnit II, vurderes ved en alm. vurdering, en årsomvurdering eller en af ejeren begæret § 4-vurdering. Efter den foreslåede § 4 A skal vurderingsrådet optage ejendomme, der bliver omfattet af pligten til at svare frigørelsesafgift, til omvurdering hurtigst muligt, efter at rådet har fået meddelelse om inddragelse i byzone eller sommerhusområde eller, for så vidt angår de af frigørelsesafgiftslovens afsnit II omfattede ejendomme, efter at rådet er blevet bekendt med, at ejendommene helt eller delvis er overgået til anden anvendelse end landbrug m. v.

Til § 2, nr. 2.

Bestemmelsen tilsigter at bringe bestemmelsen i vurderingslovens § 14, stk. 5, i overensstemmelse med frigørelsesafgiftslovens § 1. Såfremt en ejendom efter 14. alm. vurdering tilplantes med skov, fordi skovbrug er den økonomisk gode anvendelse, findes det rigtigst, at ejendommen som andre skovejendomme vurderes efter reglerne i § 15. Sidste pkt. tager sigte herpå.

Til § 2, nr. 3 og 5.

Bestemmelserne er redaktionelle ændringer som følge af den under nr. 1 foreslåede bestemmelse.

Til § 2, nr. 4.

Ved den ændrede affattelse af bestemmelsen

fastslås, at vurderingsrådet skal foretage de fordelinger af de ansatte værdier, som er nødvendige til gennemførelse af frigørelsesafgiftsloven.

Til den foreslåede § 3 bemærkes:

Efter § 3, stk. 1, skal de foreslåede ændringer i loven om frigørelsesafgift og i vurderingsloven have virkning fra den 1. januar 1970, d. v. s. fra ikrafttrædelsen af frigørelsesafgiftsloven og loven om by- og landzoner.

Stk. 2 må ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af reglerne om, hvem pligten til at svare frigørelsesafgift påhviler (lovens § 1, stk. 3, der bliver stk. 4 efter ændringsforslaget). Som tidligere omtalt går denne ændring ud på, at den, der har tinglyst adkomst på ejendommen, ikke skal svare frigørelsesafgift, hvis ejendommen er afstået til en anden på tidspunktet for zoneinddragelsen, idet afgiftspligten i så fald skal påhvile denne anden. Dette betegner en afvigelse fra, hvad købere og sælgere har kunnet regne med ved handler, der er indgået i tiden indtil fremsættelsen af nærværende ændringsforslag.

Det kan derfor forekomme, at en køber er gået ind på at betale en særlig høj købesum, fordi han måtte regne med, at sælgeren skulle betale frigørelsesafgift i tilfælde, hvor det efter ændringsforslaget bliver køberen, der skal betale afgiften. For at tage et rimeligt hensyn til sådanne købere foreslås det, at den afgiftspligtige skal kunne anvende sin anskaffelsessum som basisbeløb, når han har erhvervet ejendommen inden 20. april 1970 betinget af andet end købesummens betaling og betingelserne ikke er opfyldt på tidspunktet for afgiftspligtens indtræden.

Juul-Madsen.

Henning Andersen

Niels Ravn,
formand.

Poul Schlüter.

Niels Andersen,
næstformand.

Foged.

Hauch.

Niels Helveg Petersen.

Amtoft.

Erik Hansen (Ålborg amt).

Ove Hansen.

Kaj Andresen.

Grünbaum.

Egon Jensen.

Hans Lund.

K. Axel Nielsen.

Gert Petersen.